PEREGRÍNEK

Zpravodaj pro ořechovské farnosti
Ročník 14 Číslo 94 Červenec-Srpen 2019

ÚVODNÍ SLOVO

Homilie papeže při mši na slavnost sv. Petra a Pavla, nám. sv. Petra

Celé evangelium odpovídá na otázku, kterou choval v srdci izraelský lid a která se ani dnes nepřestává zračit v mnoha tvářích žíznících po životě: »Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?« Tuto otázku Ježíš převzal a položil svým učedníkům: »A za koho mě pokládáte vy?«

Petr si vzal slovo a přisoudil Ježíši ten nejvyšší možný titul: »Ty jsi Mesiáš«, tedy Pomazaný, Zasvěcený Bohu. Těší mne poznání, že to byl Otec, který vnuknul tuto odpověď Petrovi, jenž viděl, jak Ježíš „pomazává" svůj lid. Ježíš - Pomazaný - chodí od vesnice k vesnici s jediným přáním, totiž spasit a pozvednout toho, kdo byl považován za ztraceného: „pomazává" zemřelého, pomazává nemocného, pomazává raněné, pomazává kajícníka. Pomazává nadějí. Každý hříšník, zdeptaný, nemocný či pohan – kdekoli se nacházel – mohl tímto pomazáním pocítit, že je milovaný člen Boží rodiny. Ježíš mu svými gesty osobně sdělil: patříš mi. Jako Petr, můžeme také my *vyznat svými ústy a svým srdcem* nejenom to, co jsme slyšeli, ale také konkrétní zkušenost svého života: byli jsme vzkříšeni, uzdraveni, obnoveni, naplněni nadějí pomazáním od Svatého. Jeho pomazáním je zničen každý typ otroctví. Není nám dovoleno ztrácet radost a zapomínat, že jsme vykoupeni, onu radost, která nás vede, abychom vyznali: »Ty jsi Syn živého Boha«.

Zajímavé je povšimnout si toho, co následuje v evangeliu poté, co Petr vyznal víru: »Od té doby Ježíš začal svým učedníkům naznačovat, že bude muset jít do Jeruzaléma, mnoho trpět od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a třetího dne že bude vzkříšen«. Bohem Pomazaný nese Otcovu lásku a smilování až do krajností. Tato milosrdná láska si žádá jít do všech končin života a dosáhnout všech, i kdyby to stálo „dobré jméno", pohodlí, postavení... mučednictví.

Na toto tak nečekané oznámení Petr reaguje: »Bůh uchovej, Pane! To se ti nikdy nestane!« a stává se okamžitě kamenem úrazu na Mesiášově cestě. Věří, že hájí Boží práva, a nevšimne si, že se mění v Božího nepřítele (Ježíš mu říká »satane«). Rozjímat o Petrově

životě a jeho vyznání znamená také naučit se znát *pokušení, která provázejí život každého učedníka*. Po Petrově způsobu bude církev vždycky pokoušena oním „našeptáváním" zlého, které se stává kamenem úrazu našeho poslání. Říkám našeptávání, protože démon vždycky svádí ve skrytu tak, aby nešlo rozpoznat jeho úmysl, »je falešný a přeje si zůstat ve skrytu a nebýt odhalen« (Ignác z Loyoly, *Duchovní cvičení*, 326).

Mít účast na Kristově pomazání, znamená mít účast na Jeho slávě, kterou je Jeho kříž: Otče, oslav svého Syna... »Otče, oslav své jméno«. Sláva a kříž jdou v Ježíši Kristu pospolu a nelze je oddělit, protože, opustíme-li kříž, ač oslepeni slávou, klameme sebe, protože nejde o Boží slávu, nýbrž o nepřítelův posměch.

Nezřídka vnímáme pokušení být křesťany zachováním si uváženého odstupu od Pánových ran. Ježíš se dotýká lidské bídy, dotýká se a zve nás, abychom byli s Ním a dotýkali se trpícího těla druhých. Vyznávat víru svými ústy a svým srdcem vyžaduje - stejně jako to bylo žádáno po Petrovi - rozpoznávat »našeptávání« zlého. Naučit se rozlišovat a odhalovat ona osobní a kolektivní „krytí", která nás udržují v odstupu od živého lidského dramatu, brání nám navázat kontakt s konkrétním životem druhých a poznat převratnou moc Boží něhy (srov. *Evangelii gaudium*, 270).

Drazí bratři, v milionech tváří se zračí otázka: »Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?«. Vyznejme svými ústy a svým srdcem: Ježíš Kristus je Pán.

APOŠTOLÁT MODLITBY

Denní modlitba Apoštolátu: Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou Církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů.

Úmysly na měsíc červenec:

Všeobecný úmysl: **Poctivost v soudnictví**. Aby všichni, kdo spravují soudnictví, jednali poctivě a aby nespravedlnost, přestože ve světě i vítězí, neměla poslední slovo.

Národní úmysl: Ať **všichni lidé mají možnost odpočinku** pro tělo i pro duši a ať všude objevují radost z Boží blízkosti.

Úmysly na měsíc srpen:

Evangelizační úmysl: Rodiny – školy lidského zrání. Aby se **rodiny zásluhou života modlitby a lásky stávaly stále více „školami" skutečného lidského zrání.**

Národní úmysl: Ať věrnost, láska a

odpovědnost doprovázejí všechny manžele, stejně jako **vytrvalost při společné modlitbě v rodinách.**

ZE ŽIVOTA SVATÝCH

Sv. Gorazd a druhové

5. července mají svátek dva velcí a pro nás velmi významní světci, věrozvěsti Cyril a Metoděj, ale jen málo kdo zná jejich (respektive Metodějovy) následovníky sv. Gorazda, Klementa, Náhuma a Angelara.

Gorazd se podle některých zdrojů narodil na Moravě. Doprovázel Cyrila a Metoděje na jejich cestě do Říma, kde přijal kněžské svěcení. Je připomínán vždy před ostatními, protože znal liturgii ve staroslověnštině, řečtině a latině, ale o jeho životě se dozvídáme právě z životopisu sv. Klementa. Po Metodějově smrti obžaloval německý biskup (odpůrce staroslověnské liturgie) Gorazda před papežem a následovně jej a jeho spolubratry kníže Svatopluk vyhnal ze země. Gorazd potom odešel hlásat evangelium do Bulharska. Po Svatoplukově smrti se ujal vlády jeho syn Mojmír II. a požádal papeže o obnovu církevní organizace na Moravě. A tak se Gorazd vrátil zpět na Moravu a tam se stal arcibiskupem. V roce 907 byla Velká Morava zničena Maďary, a tak utekl do Polska.

Sv. Klement před vyhnanstvím pomáhal společně s Naumem a Angelarem Gorazdovi. Po Cyrilově smrti o něm napsal životopis. Po vyhnání ze země šli Klement, Naum a Angelar společně do Bělehradu, kde dostali od knížete Borise za úkol zavést a rozšířit slovanskou kulturu bohoslužbu v jeho zemi. V Bělehradě se rozešli a Klement odešel hlásat evangelium do Makedonie. Vychovával tam kněze a psal knihy (např. životopisy svatých Otců). Poslední dny strávil v klášteře sv. Pantelejmona v Ochridu, který založil.

A co si vzít jako příklad? Sv. Gorazd a druhové, stejně jako sv. Cyril a Metoděj a stejně jako každý člověk, měli za úkol šířit a předávat víru. Možná bych se zamyslel nad tím, jestli i já mohu o sobě říct, že tenko úkol plním. Není nutné rovnou na sílu evangelizovat ostatní, ale svou víru žít a svým životem ukazovat, že existuje i vyšší hodnota, než materiální věci a další. */Luboš Pár ml./*

ŘEHOLNÍ ŽIVOT V ČR

Benediktini

,,Ut in omnibus glorificetur Deus – Ať je ve všem oslavován Bůh"

Řád svatého Benedikta se zaměřuje na službu Bohu v modlitbě a práci (heslo ,,Ora et labora – modli se a pracuj). Obojí má být projevem lásky k Bohu: modlitba soukromá i společná (eucharistická liturgie a chórová modlitba) a práce různého druhu (manuální i intelektuální podle charakteru kláštera a služby v něm). Ve středoevropském regionu byla u benediktinů tradiční duchovní správa a výuka ve školách.

,,Zákonodárcem" mnišství na Západě se stal svatý Benedikt z Nursie (tradičně 480 – 547). Poté, co opustil poustevnu v Subiaku, založil klášter na Monte Cassinu a napsal zde na základě jiných pramenů svou Řeholi. Tohoto textu a jejího autora si velmi vážil svatý papež Řehoř Veliký, sám podporoval mnišství. Řehole Benediktova se hlavně od doby císaře Karla Velikého prosadila po celé Evropě.

Každý klášter Řádu svatého Benedikta je samostatný, vytváří opatství, stálé společenství kněží, bratří a oblátů s opatem nebo převorem-administrátorem v čele. Opatství mohou zřizovat závislé domy zvané převorství (nebo probošství). Z praktických důvodů vznikaly kongregace, tj. sdružení klášterů na určitém území nebo s určitým posláním (např. misijní kongregace). Jednotlivé kongregace tvoří benediktinskou konferenci, reprezentovanou opatem primasem se sídlem v Římě. V současnosti sdružuje benediktínská konference více než 370 klášterů v 21 kongregacích.

Řehole Benediktova se stala jedním ze zdrojů obnovy mnišského života v anglikánské církvi v polovině 19. století.

U nás benediktini sídlí: Rajhrad na Moravě a v Česku – Broumov, Praha-Břevnov Emauzy.

/kniha Blázni pro Boha – řeholní život v ČR/

OTÁZKA A ODPOVĚĎ

Vyrůstala jsem ve věřící rodině a chodím pravidelně do kostela. Poslední rok jsem začala toužit po opravdové víře. Toužím mít vztah s Bohem a už se půl roku snažím ten vztah navázat. Modlím se k Bohu, aby mi pomohl, protože vím, že bez něho nic nezmůžu. Snažím se mu naslouchat. Modlím se k Bohu velmi často a pravidelně samozřejmě mu taky nechávám prostor, aby ke mně promlouval, zvu ho do svého života, ale poslední dobou jakoby mi došla slova. Na srdci toho mám tolik, co bych Bohu řekla, ale když dojde na modlitbu, jsem jako vygumovaná a nevím, jak se modlit, co říkat, jsem nesoustředěná, nedokážu ho vnímat ani okolí a mysl mám plnou myšlenek a starostí, nedokážu se zklidnit. A tak je pro mě těžké ten vztah navázat.

Poradíte mi? Nevím, co mám dělat. Chci se modlit, ale nevím jak. Předem moc děkuji za odpověď.

Milá, je skvělé, že se nespokojuješ s tím, že chodíš do kostela a občas se modlíš. Většina „věřících" si s tím celý život vystačí, ale Ty jsi pochopila, že je potřeba něco víc: navázat osobní vztah s Bohem, odevzdat se mu, dát mu ve svém životě první místo. Tahle touha nepochází z Tebe, je to Jeho zvláštní milost, a zdaleka se to neděje každému křesťanovi. Takže si buď jistá, že to On Tě volá, přitahuje Tě, a samozřejmě chce také Tvoji touhu naplnit – jinak by ji nedával.

Ale Ty nevíš, co a jak máš vlastně dělat, abys na tohle volání správně odpověděla. To se s Pánem Bohem stává poměrně často – volá nás, ale protože nás nekonečně přesahuje, trvá někdy dost dlouho, než pochopíme a přijmeme, co po nás vlastně chce. Někdy jsou to roky a desetiletí v nejistotě, v tápání a v temnotách. Jediné, co je zárukou „úspěchu", je věrnost. Věrnost v modlitbě (nebo v pokusech o ni), v hledání jeho vůle, v četbě Písma, v přijímání svátostí. Ale neboj, zničehonic se rozjasní, jako by Pán Bůh na chvíli v té tmě rozsvítil, jako by se otevřelo okno a Tys vyhlédla ven do krásné zahrady. Tyhle okamžiky stojí za všechnu tu námahu a vytrvalost. Pak se nejspíš zase zatáhne. A tak pořád dokola. Neznepokojuj se tím a buď věrná. A když náhodou polevíš ve věrnosti, nezapomeň se zase s omluvou vrátit. A teď ještě pár tipů, které by Ti mohly pomoct:

1) Duchovní vedení. Máš stálého (dobrého) zpovědníka nebo duchovního vůdce, který by Tě doprovázel? Je o ně dost nouze, ale rozhodně se po něm poohlídni. Nemusí to být zrovna nějaký sympaťák na první pohled, ani nemusí říkat to, co bys chtěla slyšet – spíš bys měla s pomocí Ducha svatého poznat, že skrze něj k tobě mluví Bůh, i když to jsou věci nečekané, nesnadné či dokonce nepříjemné. Ale pozor – neznamená to, že náročnost, přísnost a nepříjemnost jsou bezpečné poznávací znaky dobrého duchovního vedení. Celkově musíš mít dojem, že jsi skutečně vedena vpřed, že to dává smysl, že s tím souhlasíš a rozumíš tomu.

2) Modlitba založená na Písmu. Když se modlíme svými slovy, snadno se stane, že nám slova dojdou. Motáme se v myšlenkách pořád kolem sebe, a začne to být za chvíli dost nuda. Přitom Písmo, a obzvlášť evangelium, je plné Božích myšlenek o nás. Tam je potřeba hledat Boží odpovědi na naše otázky – často na to zapomínáme. (Úžasná je modlitba žalmů, umíš se modlit breviář? To je nejen modlitba celé církve, ke které se připojujeme, ale dokonce modlitba Božími slovy. S trochou nadsázky bychom mohli říct, že je to „modlitba samotného Boha za nás".) Pomocí modlitby s Písmem můžeme

vykročit z bludného kruhu našich nesoustředěných modliteb, nebo soustředěných jen na nás samotné, a vykročit směrem k Bohu. Zkus si číst evangelium tak, jako by Bůh stál před Tebou a mluvil na Tebe. Naslouchej a odpovídej mu. Čím víc se opíráme v modlitbě o Písmo, tím víc si osvojujeme „Boží myšlení", tím líp rozeznáváme Boží vůli a samotná modlitba se stává snazší a samozřejmější.

3) Společenství. Máš kolem sebe věřící lidi, kteří Tě podrží, povzbudí, se kterými je Ti dobře v Boží přítomnosti? Pokud máš nějaké takové společenství, je to dobře, jen dej pozor, aby ses naopak nedala strhnout obecnou průměrností, vlažností, ale abys byla Ty ten motor, který inspiruje i ostatní. Ale pokud takové lidi kolem sebe nemáš, tak Ti těžko můžu radit, aby sis je sehnala, tak jednoduché to není... Jen to měj na paměti, že není dobře člověku samotnému…

4) Četba. Důležité je pořád hledat inspiraci a duchovní podněty v knihách. Ale konkrétní doporučení Ti dát nemůžu, protože Tě neznám. To je vůbec potíž – radit v duchovních věcech můžeme jen tomu, koho dobře známe. Proto Ti doporučuji najít si duchovního vůdce. Moje rady jsou jen obecné a vůbec nevím, jestli se něco z toho pro Tebe hodí. Kdyžtak zase napiš. Pán Bůh má z Tebe radost. Vyprošuji Ti vytrvalost a věrnost.

/zdroj www.vira.cz/

EUCHARISTICKÝ ZÁZRAK V LANCIANU

Zázrak v Lancianu je prvním eucharistickým zázrakem zaznamenaným v historii Církve. Stalo se to na počátku osmého století v malém kostele zasvěceném sv. Legoncjanovi. V té době přišla do Lanciana z Konstantinopole skupina baziliánských mnichů ze strachu z náboženského pronásledování. Mezi mnichy, kteří tam přišli, byl kněz, který ve svém srdci pochyboval o skutečné přítomnosti Ježíše v Eucharistii.

Ve svatyni sv. Františka v Lancianu visí kamenné desky z roku 1636, z nichž čteme: mnich "se modlil, aby Pán odstranil tuto ránu nevěry z jeho srdce". S největší pravděpodobností zažil takzvanou zkušenost "Duchovní noc", která se vždy koná, když Bůh chce dát církvi velký dar. Osoba, kterou si vybral, musí podstoupit důkladné očištění, vzdát se všeho pozemského, aby se stala více podobnou Bohu.

Zázrak se stal při mši svaté. Mnich po slovech "Vezměte a jezte, toto je mé tělo… Vezměte a pijte, to je moje krev", viděl, že se hostie mění v tělo a víno v kalichu v krev. Několik dní po zázračné události si mniši všimli, že zázračné tělo Páně se zmenšuje. Z obav o tento zázrak přibili Pánovo Tělo 12ti hřebíky na speciální, drahý materiál s myšlenkou, že je budou udržovat ve formě hostie pro budoucí generace. K dnešnímu dni má zázračné tělo z

Lanciana díky své racionální akci kulatý tvar hostie.
Zdá se, že v centru je díra, ale když se na to podíváme, můžeme uvidět tenkou blánu, která vše spojuje v jeden celek. Svatá Kristova krev byla rozdělena do pěti samostatných hrud. Každá z nich má poněkud odlišnou velikost a tvar. Sražená krev je zemitá, velmi tvrdá. Celková hmotnost je 15,85 gramu. Tělo Pána přijalo světle hnědou barvu, když se nazsvítilo zezadu nabírá růžový odstín.
Zázrak z Lanciana byl přesně testován dva roky. 4. března 1971 v svatyni svatého Františka v Lancianě bylo hlášeno veřejnosti, že „zázračné tělo z Lanciana je součástí lidského těla. Zázračná krev je lidská krev". Z provedeného výzkumu vyplynulo, že tělo se skládá z tkáně myokardu, tělo a krev mají stejnou krevní skupinu AB.
V zázračné krvi byly nalezeny živé bílkoviny, jako například v živé lidské krvi. Byla také zjištěna přítomnost minerálních látek, jako jsou chloridy, fosfor, hořčík, draslík, sodík a vápník. Zázračná krev a tělo přežily ve velmi dobrém stavu dvanáct století, což je z vědeckého, racionálního hlediska jednoduše nemožné.
Navzdory nepříznivým biologickým a atmosférickým faktorům v nich nebyly nalezeny žádné stopy konzervačních látek ani balzamování (na nich). Bylo prokázáno, že zázračné tělo z Lanciana je, jako by průřez srdečního svalu - shora dolů - vyříznutý střed srdce. Zázračné tělo z Lanciana je umírající srdce. Když srdce umře, zmenší se. Je to srdce, které umírá z lásky k nám. V roce 1981 bylo zázračné tělo opět podrobeno četným a pečlivým vědeckým zkušenostem. V roce 1991 OSN dokonce poslala svou lékařskou komisi, aby vyšetřila zázrak z Lanciana. Bylo jednoznačně uvedeno, že všechny předchozí vědecké závěry jsou pravdivé.

Nádherné tělo a krev jsou uloženy ve zvláštním relikviáři, který se skládá ze dvou částí. Krev je dole v poháru z horského křišťálu, na kterém byly vyryty olivovníky. Po stranách jsou vidět dva cherubíni, kteří mají stuhu s nápisem: "Tantum ergo sacramentum veneremur cernui" (Před velkou

svátostí, pojďme, klaňme se všichni společně). V horní části relikviáře je vyrytý žebřík, hřebíky, kladivo, kleště, kohout a nápis: "Toto je velké tajemství víry, které bylo kdysi odhaleno knězi - obětuje Dominika Coli - 1713". Eucharistický zázrak byl oficiálně uznán 17. února 1574 rozhodnutím biskupa Lanciano, Rodrigueze Gaspere. Zázrak v Lancianu ukazuje, že Ježíš nám přišel připomenout, že se během každé mše, obětuje pro nás a každý den umírá z lásky k tobě a ke mně…

/Markéta/

ZE ŽIVOTA FARNOSTÍ

Biřmování a 1. svaté přijímání

V květnu naše farnosti prožily dvě velké slavnosti. V neděli 19. května v kostele Všech svatých při mši svaté završilo svoji přípravu přijetím svátosti biřmování z rukou brněnského pomocného biskupa Mons. Pavla Konzbula pět biřmovanců.

A v neděli 26. května přistoupilo k prvnímu svatému přijímání 12 dětí. Z rukou o. Krzysztofa poprvé přijali Pána Ježíše do svého srdce: Beáta Hofmanová, Sára Novodomcová, Eliška Pokorná, Terezie Hrdličková, Veronika Procházková, Nikola Otiepková, Filip Trenz, Dominik Pařil, Jan Šenkýř, Vojtěch Kafrda, Adam Veleba, Dominik Weinstein.

Na závěr obou slavností se děkovalo – o. biskupovi Pavlovi, o. Krzysztofovi, dále těm, kdo se podíleli na katechezích a přípravách, hudebnímu doprovodu skupiny Fatima při slavnostních bohoslužbách, těm, kdo krásně uklidili a vyzdobili kostel a vše připravili pro tyto slavnostní chvíle.

Foto biřmování a 1. sv. přijímání: Jan Rybníček

Pouť ke cti sv. Peregrina

Jako každoročně se 8. května konala pouť ke cti sv. Peregrina. Snad lze napsat „hlavní" procesí, se vydalo ve 14 hodin z Kyselkové ulice, aby za zpěvu a modlitby růžence došli polní cestou k lesní kapli sv. Peregrina. Mnohé další skupinky poutníků přišli ke kapličce od Střelic, Nebovid a Želešic. Mezi poutníky byli i hosté z blízkých Syrovic, Brna, ale i Lanžhota. U oltáře sloužili mši svatou čtyři kněží: náš ořechovský o. Krzysztof, moravanský a želešický o. Mariusz, syrovický o. Vít a z Lanžhotu o. Pavel. Ze srdce děkujeme za toto krásné společenství a Pánu za příhodné počasí. K pohodě poutníků přispělo občerstvení, poutní perníčky a jiné dobroty.

Noc kostelů 24.5.2019

Noc kostelů je večerem, který otevírá vzácná posvátná místa v celé naší zemi. Je ale také vázán na celé dědictví židovsko-křesťanské kultury a především víry. Bohatý program, který byl v nabídce, příliš neusnadnil výběr, která místa navštívit. Z těch nejbližších byla zajímavá nabídka troubské farnosti, kde náš pan děkan František Koutný zval k návštěvě všech kapliček,

které do farnosti patří. Zájemce vybavil přehlednou mapkou, zhotovenou pro tento účel, že nebylo možné zabloudit ☺ Téměř rodinná atmosféra byla v malebném nebovidském kostele, kde byl celý večer zakončený chválami a mší svatou.
V ořechovském kostele Všech svatých bylo na programu zajímavé setkání se sv. Peregrinem, který neodmyslitelně k naší farnosti patří.
K programu vždy patřilo milé setkání, velké nasazení a ochota organizátorů, radost z vykonaného díla. Již teď se můžeme těšit na další ročník Noci kostelů, dá-li Pán, je plánován na pátek 5. června 2020.

Společenství manželů napříč farnostmi
Realizace společného setkání manželů z okolních farností měla delší trvání, nápad vznikl poměrně brzy, ale nevěděli jsme, jak na to. Na „peregrínské pouti" slovo dalo slovo, a v neděli 2. června se sešlo cca 15 manželských párů v sále vedle Moravanské rychty. Tématem setkání byla *„Svátost manželství podle nauky sv. Jana Pavla II."* Manželé z Ořechova, Moravan, Střelic, Troubska a Bosonoh byli zabráni do přednášky a uvítali dvě krátké a potřebné přestávky k vzájemným rozhovorům. A tak v parku před Moravanskou rychtou a v přilehlých uličkách se ruku v ruce procházeli manželé a debatovali. Věkové složení účastníků bylo pestré: od manželů, kteří jsou spolu necelý rok až po manžele, kteří jdou společnou cestou 32 let. Přednášku si pro nás připravili o. Stanislav Tomšíček a manželé Táňa a Libor Blažkovi, kteří se v královéhradecké diecézi věnují pastoraci manželů a letos zakončují Studium manželství a rodiny při Papežském teologickém institutu Jana Pavla II. v Římě. Toto studium je otevřené všem, kteří touží hlouběji poznat, jakým darem je svátost manželství, a možná vykročit na cestu, o které si myslí, že ji dobře znají, ale opak je pravdou.
Bližší informace o studiu najdete na stránkách www.akademiekp.cz/studium-manzelstvi-a-rodiny/ */Leona/*

Ohlédnutí za oslavou v Silůvkách
V neděli dne 19. 5. 2019 jsme se sešli ke vzpomínce na toto výročí. Slavnost byla zahájena orelskou modlitbou, kde následně všechny přítomné a hosty z Ořechova a Moravského Krumlova přivítal starosta br. Josef Záděra. Poté vystoupil pěvecký sbor pod vedením Martiny Matuškové. Pak už dostal slovo místní kronikář pan Radek Neužil, který měl zajímavý projev o počátcích organizace. Současný starosta Josef Záděra potom navázal s obdobím dneška. Byla pořízena i pamětní deska, kterou požehnal duchovní správce farnosti otec Kryštof. Odpoledne bylo zakončeno muzicírováním cimbálové muziky a ještě dlouho do večerních hodin se v sále besedovalo a vzpomínalo.

/Zdenka Fialová /

NABÍDKY

- **poutní mše sv. ke cti sv. Cyrila a Metoděje** bude sloužena **5. července v 9:00** u kapličky v Ořechovičkách
- **Katolická charismatická konference** letos proběhne opět v areálu Brněnského veletržního výstaviště v termínu **10.-14. července**. Jsme srdečně zváni na bohatý program.
- již tradičně bude o. Krzysztof **žehnat dopravní prostředky**, a to po mši svaté u sv. Jiří a Všech svatých **v neděli 21. července**
- **poutní mše svatá ke cti sv. Anny** bude sloužena u kaple **v Silůvkách v neděli 28. července v 10:30 hodin**
- **mše svaté o prázdninách** budou složeny v obvyklých časech: Ořechov - **středa v 17:30 kostel sv. Jiří**, Ořechov - **pátek v 17:30 kostel Všech svatých**, Radostice - **sobota v 15:30 kostel sv. Šimona a Judy**, Prštice - **sobota v 16:30 kaple sv. Jana Nepomuckého**, Ořechov – **neděle v 8:00 kostel sv. Jiří**, Ořechov – **neděle v 9:15 kostel Všech svatých.** Aktuální rozpis bohoslužeb sledujte, prosím, v týdenních ohláškách.

DEN BRNA 2019
POD ZÁŠTITOU BRNĚNSKÉHO BISKUPA MONS. VOJTĚCHA CIKRLEHO
A PRIMÁTORKY STATUTÁRNÍHO MĚSTA BRNA
JUDr. MARKÉTY VAŇKOVÉ

ČTVRTEK 15. SRPNA 2019

Areál katedrály sv. Petra a Pavla na Petrově
10.30 hodin „Poslední výstřel“
Slavnostní proslovy, vystoupení Společnosti 1645, vyzvánění katedrálních zvonů, fanfáry z věží

11.15 hodin Zvony v pravé „petrovské“ poledne
Komentovaná prohlídka zvonů katedrály sv. Petra a Pavla

Kostel Nanebevzetí Panny Marie (u jezuitů)
12.15 hodin - Pontifikální bohoslužba při příležitosti 370. výročí úmrtí P. Martina Středy, SJ
Hlavní celebrant Mons. Vojtěch Cikrle, diecézní biskup brněnský

14.00 hodin
Komentovaná prohlídka kostela s návštěvou hrobky P. Martina Středy, SJ

Bazilika Nanebevzetí Panny Marie na Starém Brně
18.00 hodin- Pontifikální bohoslužba u obrazu Panny Marie Svatotomské, palladia města Brna
Hlavní celebrant Mons. Pavel Konzbul, pomocný biskup brněnský

Zpravodaj Peregrínek je určen pro vnitřní potřeby farníků. Vydává Římskokatolická farnost Ořechov. Redakce: Leona Steingartová, Lada Badinová, P. Krzysztof Drzazga. Grafická úprava: István Steingart. Příspěvky můžete zasílat na adresu peregrinek@atlas.cz. Telefon: 777 674 936